

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**

Juliol-agost

Sumari

3.056

ESGLÉSIA DIOCESANA		Activitats Pastorals del senyor Bisbe	
		265	Juliol-agost
Homilies			
246	Aplec de Matagalls	Cancelleria - Secretaria General	
248	Cossos sants dels màrtirs	267	Nomenaments
		268	Cessaments
Altres textos			
253	Carta a preveres i diaques amb motiu de la Jornada Jubilar	CRÒNICA DIOCESANA	
Diocesana i Romiatge diocesà a Montserrat		269	Colònies d'infants i adolescents «Aventura't»
		270	38è Curset d'Estiu
Glossa setmanal		272	Pelegrinatge de la Delegació de Joves a Roma amb motiu del Jubileu
255	Quart centenari de la mort de sant Miquel dels Sants		
256	Vers la Jornada Jubilar Diocesana		
257	Millor a la fresca	SANTA SEU	
258	Feliç qui no decau de la seva esperança! (Sir 14,2)	276	Missatge del papa Lleó XIV per a la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació
259	Jubileu dels joves amb Lleó XIV		
260	Sant Llorenç, caritat i veritat		
261	Maria, model d'esperança certa	CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	
262	Sant Bartomeu, un trobament transformador	282	Missatge dels bisbes de la Subcomissió Episcopal per a l'Acció Caritativa i Social - Departament d'Ecologia integral
263	Homilia del Sant Pare Lleó XIV a la missa per la custòdia de la creació		

**CONFERÈNCIA EPISCOPAL
TARRACONENSE**

290	Comunicat de la reunió núm.
259 de la Conferència Episco-
pal Tarraconense
294	Ordenació episcopal i presa de
possessió de Mons. Daniel Pa-
lau Valero, bisbe de Lleida

Església Diocesana

Homilies

APLEC DE MATAGALLS

13-7-2025

Diumenge XV - C

Celebrar la missa en aquest cim de Matagalls, amb la creu que el corona, és un veritable do. Ho fem seguint la tradició d'aplegar-nos-hi gent vinguda dels quatre punts de l'horitzó. Ens uneixen a tots l'estima a aquesta muntanya; el desig de fer realitat l'Aplec de Matagalls en la seva setanta-cinquena edició, que té la seva arrel en la canonització de sant Antoni Maria Claret l'any 1950, com també la mateixa fe que ens agermana. Adonem-nos del que estem fent: som al redós de l'altar de la creu de Matagalls, celebrant el que és la font i el cim de la vida cristiana. Aquí i ara es fa realitat el sacrifici redemptor de Crist per a la salvació dels qui som en aquest cim del Montseny i per a tota la humanitat. Perquè Jesucrist és el Salvador de tot el gènere humà. Quan el pare Claret, essent regent de la parròquia de Sant Martí de Viladrau, va plantar una creu en aquest lloc, volia expressar el que sant Pere va dir davant el tribunal del Sanedrí: La salvació no es troba en ningú més que en Jesús, perquè no hi ha sota el cel cap altre nom concedit als homes en el qual puguem salvar-nos (Ac 4,12). Aquesta creu que senya la nostra geografia és, doncs, signe d'esperança enmig del món.

Consegüentment, els cristians proclamem que hi ha salvació i que hi ha un Salvador per a la humanitat. La darrera paraula de la història no serà la de la mort i la del no-res, sinó la de la vida que brota de l'Amor. Perquè el qui ha mort en la creu i ha ressuscitat ens diu: «L'Amor és més fort que la mort.» Aquesta és la nostra esperança. Sí, diguem-ho ben alt: Jesucrist és la nostra esperança viva!

La humanitat, tots i cada un de nosaltres, fem camí per la vida. Avui des de bon matí ens hem posat en marxa per iniciar la ruta que arriba a aquest cim del Montseny.

La meta ha estat la mateixa per a tots; els itineraris, diferents; l'esforç, semblant, amb la diferència de les edats i les dificultats que els anys comporten —perquè sou molts els qui fidelment any rere any feu possible l'aplec: gràcies! Per a arribar a la meta no n'hi ha prou amb caminar; cal encertar els camins que hi porten. Però, al mateix temps, tampoc no n'hi ha prou amb saber quina és la meta; cal fer l'esforç de recórrer el camí.

En la lectura de l'evangeli —aplicant-ho a la imatge del camí per a entendre el sentit de la nostra vida—, hem escoltat com Jesús ens indica no solament la meta, sinó també quin ha de ser el camí. Al Mestre li pregunten: Què haig de fer per a tenir l'herència de la vida eterna? No oblidem mai que som cridats a viure en plenitud en aquest món i a posseir la vida per sempre, quan Déu serà tot per a tots (1Co 15,28). Som cridats a participar en l'eternitat de Déu que és amor sense fi. Per aquesta mateixa raó entenem que el camí s'ha de fer estimant. L'amor a Déu i al proïsme són les passes que han d'acompanyar el camí que duu a la meta de la plenitud de vida, de la vida eterna.

Estimar Déu no és pas fàcil, en aquesta nostra societat. Perquè hi ha molt silenci de Déu. El seu nom no es pronuncia gaire. Per això hem de preguntar-nos a nosaltres mateixos: Tenim present Déu? El portem al cor? Hi ha relació amb ell? L'estimem sobre totes les coses? No sé quina resposta hi donem cada un de nosaltres, però del que sí que estic cert és que el Senyor pensa en tots i cada un de nosaltres i ens té presents en tot moment estimant-nos, alliberant-nos, enfortint-nos, perdonant-nos, guarint-nos.

Estimar el proïsme tampoc no és fàcil, encara menys quan Jesús ens ensenya que tothom qui necessiti el nostre ajut, la nostra paraula, el nostre perdó, el nostre somriure, el nostre respecte... és el nostre proïsme, perquè és a prop nostre. Sigui qui sigui, amic o enemic, conegut o desconegut, nascut en aquesta terra o vingut com a migrant de terres llunyanes, del meu partit polític o del partit contrari, parli la meua llengua o una altra, sigui de la meua fe cristiana o d'una altra creença... tota persona és el meu proïsme.

Jesús ens diu que solament el camí de l'amor mena a plenitud. Aquest camí es fa tocant a terra, més enllà de les ideologies i des de la realitat central del nostre ésser: el nostre cor. Sí, Jesús ens diu que cal tenir un cor que vegi, que no tanqui mai els

ulls al germà. Aquell home mig mort anant de Jericó a Jerusalem, apallissat per bandolers, no va ser «mirat» pel sacerdot i el levita. Potser aquests tenien moltes raons per a passar de llarg i no aturar-se. En canvi, aquell samarità es va deixar guiar pel cor, que és el centre de la persona humana, el lloc on es prenen les grans decisions, perquè és on rau la capacitat de deixar-se estimar i d'estimar Déu i els altres.

L'amor al germà és propi del cristià, perquè sap que ell és un estimat de Déu incondicionalment. Es tracta d'un amor des del cor que veu i que es manifesta en accions concretes. Aquell bon samarità va ser capaç no sols de mirar i veure, sinó també i sobretot d'apropar-se, de guarir les ferides del vianant, de pujar-lo a la cavalcadura, de dur-lo a l'hostal, de tenir cura d'ell i, fins i tot, d'encomanar a l'hostaler que l'atengués, fent-se ell mateix càrrec de les despeses. I nosaltres, ara i aquí, preguntem-nos: Qui és el germà a qui he de mirar des del cor que veu? Quines accions concretes el Senyor em demana de fer per a ser jo bon samarità? Germans, no posem fronteres al nostre cor; el món que Déu ha creat no en té pas. Que el nostre cor sigui semblant al del nostre creador, salvador i santificador. Que la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya intercedeixi per tots nosaltres!

COSSOS SANTS DELS MÀRTIRS

Manresa, 31-8-2025

Sir 51,1-12 // Rm 5,1-5 // Jn 12,24-26

Excm. i Rvdm Sr. José Vilaplana Blasco, bisbe emèrit de Huelva,
Sr. Degà i membres del Capítol,
Sr. Alcalde de la ciutat de Manresa,
Srs. Regidors de l'Excel·lentíssim Ajuntament,
Confraria dels Cossos Sants,
Pabordes, pubilla i hereu,
Benvolguts tots, fills i filles de Déu.

La ciutat de Manresa serva amb gran cura les seves tradicions multiseculars, les quals, tot i venir del passat, fecunden un present que malda per fer d'aquesta urbs un lloc de vida digna i pròspera per a tots els seus habitants, sense cap distinció

d'origen, de llengua, de condició social, de religió. En el darrer diumenge del mes d'agost els manresans i manresanes es vesteixen de festa gran en l'escaiença de l'aniversari del trasllat de les relíquies de sant Maurici, santa Agnès i sant Fructuós, des de la parròquia veïna de Sant Fruitós de Bages a la Seu de Santa Maria de Manresa. Han passat sis-cents cinquanta-tres anys d'aquest esdeveniment i, malgrat el pas del temps, la capital del Bages continua fidel a l'agraïment per la presència dels Cossos Sants en ella. De fet, Manresa honora els il·lustres i invictes màrtirs Maurici, Agnès i Fructuós com a patrons de la ciutat i es gloria de la presència dels Cossos Sants entre nosaltres. Per tot això, som ara en aquesta col·legiata basílica davant les valuoses caixes que custodien les seves relíquies, celebrant l'ofici solemne de la festa major.

Ens podem preguntar: què ens aporten, a nosaltres, homes i dones del segle XXI, aquests màrtirs que fa més de mil sis-cents anys que van donar el seu màxim testimoniatge de fe en Crist? Al llarg de més de sis centúries els homes i dones d'aquesta lleial i fidel ciutat han tingut com a intercessors sant Maurici, santa Agnès i sant Fructuós. La fe cristiana ens fa saber que els sants són sol·lícits de les nostres necessitats. És el misteri que confessem en el credo: la comunió dels sants. Els qui ja gaudeixen de la visió de Déu en l'eternitat feliç són germans nostres, que pregunten per nosaltres davant la Trinitat Santíssima, amb el deler que acomplim la voluntat de Déu, per a participar en la plenitud del seu Regne, formant el Cos de Crist dels redimits amb la seva sang. Ells amb la seva intercessió ens assisteixen també en les nostres contingències. Perquè, encara que, gràcies a Déu, la saviesa humana, per mitjà de la ciència i la tècnica, ha sabut trobar mitjans per a solucionar molts problemes, l'home continua experimentant la seva feblesa i vulnerabilitat, tant corporal, com psicològica i espiritual. Els sants volen la nostra salvació integral.

De fet, els nostres tres sants patrons presenten una diversitat de situacions que ens els fan propers: una noia jove, Agnès, que volia ser del tot del seu amor, Jesús; i dos homes, Maurici, un soldat i cabdill romà, que, malgrat tenir una professió i un futur, ho va posposar tot enfront de la fidelitat a Crist i a la seva llei d'amor; i un bisbe, Fructuós, el de Tarragona en l'any 259, que es va negar a donar culte a l'emperador i, per aquest «delicte», moria cremat a l'amfiteatre de la ciutat imperial, acompanyat dels seus dos diaques. Sant Maurici, santa Agnès i sant Fructuós tenen en comú la fe en Crist i la fortalesa, do de l'Esperit Sant, per a confessar fins a la mort Jesús

com a únic Senyor i sobirà. L'amor a Crist i l'esperança posada en Déu són, juntament amb la fe, els grans dons que ens fan presents els màrtirs en aquest segle XXI, en què la fe cristiana es va desdibuixant en el cor de molts. Però, al mateix temps, hem de constatar, com petits brots després d'un gran incendi, que hi sorgeixen cors, sobretot de joves, que troben en Crist i en la seva Església l'única realitat que pot omplir-los, enmig de la buidor i del sense-sentit que impera. Perquè en el segle III, quan eren occits per odi a la fe cristiana els nostres tres sants patrons, era l'Imperi Romà el qui imposava els seus déus, que no eren res més que concrecions del paganisme que domina quan no hi ha el Déu vertader en el cor de l'home: l'idol de l'amor al diner, el del sexe, sense relació amb l'amor i l'obertura a la vida, i el del poder, quan oblida el servei al bé comú i cau en el que ja el primer llibre de Samuel expressa sobre el comportament dels mals governants: *atents solament als propis interessos, acceptaven suborns i judicaven contra justícia* (8,3). Era l'Imperi Romà, amb els seus decrets, però, mirat a fons, eren els falsos déus, concrecions dels enganys del maligne, els qui no suportaven la llibertat dels fills de Déu, rescatats per Crist del poder del pecat i de la mort.

Els màrtirs, estimats germans, ens parlen, doncs, de la llibertat de la persona humana, de la dignitat inalienable de la seva consciència, en la seva primera i necessària llibertat, la religiosa. Aquella que afirma la llibertat de professar la pròpia fe, la de poder celebrar-la lliurement, tant en els propis centres com en els espais públics; així com la llibertat innegociable de tota persona a canviar de religió des de la seva consciència. Fins i tot la increença –negar l'existència de Déu (ateisme) o la incapacitat de conèixer-lo (agnosticisme)– és també una opció religiosa davant el misteri de l'existència. Per la qual cosa, la increença no té pas, en un estat aconfessional com el nostre, cap supremacia sobre les altres opcions creients. Per això, el silenci sobre Déu en l'espai públic no és un bon símptoma de plena llibertat religiosa en la societat, on nomenar-lo suscita encara suspicàcies.

Estimats germans i germanes, els nostres sants màrtirs patrons ens conviden a contemplar l'esperança que no defrauda, com ens ha dit sant Pau en el fragment de la seva carta que hem escoltat. Tots tres es deixaren guiar per l'esperança que mai no mor. En ells es feia palès el pressentiment de glòria que la fe en Crist ens dona. *És per Jesucrist que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu*, ens ha dit l'Apòstol. És molt adient de fer aquesta consideració en aquest any 2025, en què l'Església

celebra el Jubileu, un any de gràcia en què el Senyor, per mitjà de la comunitat cristiana, ens ofereix la gran perdonança, amb la gràcia jubilar de la indulgència plenària. Tinguem present que aquesta col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa és un temple jubilar on poden lucrar aquest do de la misericòrdia divina els qui, peneditos dels seus pecats, reben el perdó sacramental, combreguen i pregunten per les intencions del sant pare Lleó.

El lema del Jubileu del 2025 és «Pelegrins d'esperança». Certament, enmig d'un món on regna massa sovint la incertesa que tenalla tantes persones, els cristians som cridats a manifestar que en els nostres cors hi habita l'esperança: la confiança que l'amor de Déu, que coneixem per la fe, no abandona mai la humanitat i, en ella, totes i cada una de les persones. Els màrtirs manifesten, en les seves existències i sobretot en el seu màxim testimoniatge —donar la vida per Jesucrist—, l'Evangeli de l'Esperança. Ells, rememorant les paraules de la carta als cristians de Roma, ens diuen en primera persona: *fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors el seu amor*. Proves, sofriment, constància, aprovació de Déu, l'amor de Déu en els nostres cors: realitats que xoquen amb la mentalitat de la vida fàcil, hedonista i frívola, però que ens duen a ser deixebles de Crist, *el gra de blat que cau a terra i mor, donant molt de fruit*. I ja sabem el que ell ens promet: *Els qui estimen la pròpia vida la perden, i els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna*. La clau de tota existència humana és, com ens indica Jesús, donar la vida, donar-se en amor. És el que testimonien els màrtirs de l'Església de tots els segles, també en aquest segle XXI (pensem, per exemple, en els 21 màrtirs de Líbia de l'any 2015). Donar la vida per amor: aquest és el sentit profund de tota existència humana. Perdre la vida per guanyar-la, seguint Jesucrist, la nostra esperança viva.

No sabem si el Senyor ens concedirà el do del martiri: donar la vida per ell, amb l'efusió de la nostra sang. Però el que sí que sabem és que som cridats a seguir-lo de prop amb la donació quotidiana de la nostra vida per amor. És la crida de Jesús als joves a posar per damunt de tot la confiança en ell i en el seu amor, perquè els ídols no donen res, sinó que ho prenen tot, fins la vida, buidant-la de sentit, perquè són no-res. I a aquells d'entre els joves que senten en el seu cor la crida a deixar-ho tot per seguir-lo

més de prop en la vida sacerdotal i religiosa, tant de bo que el Senyor els faci la gràcia de veure que el nostre món els necessita per tal que la foscor no imperi, sinó que imperi la llum de Crist, que allibera i salva. Els esposos sou signe d'esperança enmig de la societat mitjançant la vostra vocació matrimonial, que significa donar la vida, estimant-vos fidelment, cercant sempre el bé de l'altre, en la donació mútua i en la fecunditat generosa. A tots els cristians, en la diversitat de vocacions, el seguiment de Crist ens demana d'estar sempre a prop dels necessitosos, servint-los des de la fraternitat, mai servint-nos d'ells. El deixeble de Crist, en tota situació, s'ha de distingir per ser servidor de la pau i la concòrdia, regalant el perdó i afavorint la reconciliació. En una paraula, el Senyor ens demana a tots ser testimonis d'esperança, manifestant-nos en tota ocasió com a servidors de Déu i dels germans.

Que sant Maurici, santa Agnès i sant Fructuós intercedeixin per aquesta seva ciutat que els té per patrons, i per tots els qui hi habiten, estimen i treballen, assenyaladament els infants, els ancians, els malalts i els més desfavorits. Que així sigui.

Altres textos

CARTA A PREVERES I DIAQUES AMB MOTIU DE LA JORNADA JUBILAR DIOCESANA I EL ROMIATGE DIOCESÀ A MONTSERRAT

ALS PREVERES I DIAQUES DEL BISBAT DE VIC

Vic, 17 de juliol del 2025

Benvolguts germans en Crist:

Us escric aquesta comunicació per explicar-vos dos esdeveniments que celebrarem els pròxims mesos de setembre i octubre: la Jornada Jubilar Diocesana, a la catedral, el diumenge 14 de setembre, i el Romiatge a Montserrat amb motiu del Mil·lenari del monestir, el dissabte 4 d'octubre.

La Jornada Diocesana –que amb motiu del Dia de la Catedral celebrem entorn de la data de l'aniversari de la seva consagració– prendrà aquest any, com a bisbat, el sentit de la nostra Jornada Jubilar. Com sabeu, la catedral és un dels quatre temples jubilers de la nostra diòcesi. Per això s'ha pensat que el diumenge 14 de setembre fem, des de tota la diòcesi, el pelegrinatge fins al temple, cap i mare de totes les esglésies del bisbat, per a poder lucrar la indulgència plenària pròpia del Jubileu del 2025, amb la celebració de la missa a les cinc de la tarda.

A més, seguint la tradició dels més recents anys anteriors, som convocats al matí al Seminari de Vic per a aprofundir en el lema tant de l'Any Jubilar, equivalent al de la nostra trobada: «Pelegrins d'esperança». Els convocats a aquesta jornada jubilar són tots els qui formem l'Església de Vic, venint en grup o sols, des de les parròquies i els moviments, com a comunitat religiosa o com a residents en llars d'ancians. Vull fer, però, un subratllat: hi són convidades les famílies senceres –pares, fills, avis–, per tal de compartir una jornada en què volem enfortir la nostra realitat de família.

L'Església és la casa de tots: joves i grans, infants i ancians. Necessitem expressar-ho en aquest any jubilar en què fórem convidats pel papa Francesc a obrir els ulls als signes d'esperança que hi ha entre nosaltres i en tot el món. Perquè això sigui possible, cal tenir en compte que el dinar serà en format de *pícnic* dut per cada família, grup o persona. A més hi haurà servei de guarderia.

Igual com l'any passat, per tal que els pastors de les parròquies pugueu acompanyar els fidels de les comunitats que puguin i vulguin venir, us dono permís per a suprimir les misses del matí del diumenge 14 de setembre. Això sí, assegurant la missa anticipada el dissabte o celebrant l'eucaristia vespertina aquest mateix diumenge.

Respecte al romiatge amb motiu del Mil·lenari del Monestir de Montserrat, el dissabte 4 d'octubre, haig de dir-vos que, donats els lligams entre Montserrat i el nostre bisbat, no podia faltar la presència com a diòcesi en la celebració dels mil anys de vida monàstica a la muntanya santa. Com altres vegades que hem fet quelcom semblant, cada arxiprestat ha de coordinar la pujada a Montserrat de les persones que hi vulguin participar, així com també el tema del dinar. Des de secretaria general ja es posaran en contacte amb els arxiprestos per informar més concretament.

Compto amb vosaltres, preveres i diaques, pel que fa a l'acolliment d'aquestes iniciatives; agraïnt, una vegada més, el vostre lliurament generós al servei de les persones que teniu encomanades.

Servidor vostre, en Crist, bon Pastor,

† Romà, bisbe de Vic

Glossa setmanal

QUART CENTENARI DE LA MORT DE SANT MIQUEL DELS SANTS

[6 de juliol del 2025]

No podem passar de llarg sense aturar-nos en la commemoració del quart centenari de la mort de sant Miquel dels Sants, per la significació que aquest esdeveniment té per a la ciutat de Vic i per a tot el nostre bisbat. Fou el 10 d'abril de 1625 quan moria el «Serafi d'Ausona» en el convent dels trinitaris descalços de Valladolid. Feia escassament tres anys que havia arribat allí com a superior d'aquella comunitat religiosa. En el breu temps d'estada en aquesta ciutat va deixar una forta petjada de caritat i de servei, així com una intensa vida apostòlica, unida a una profunda experiència d'unió amb Déu. Ell havia expressat en moltes ocasions que «desitjava morir d'amor, perquè és mort dolça i regalada». De fet, expirà tot dient: «Crec en Déu, espero en Déu, amo Déu. Em pesa, Senyor, d'haver-vos ofès», i tenint el Sant Crist a les mans.

Sant Miquel dels Sants moria a trenta-tres anys. La seva vida fou curta en el temps, però intensa en el seguiment de Crist. Miquel Argemí i Mitjà havia nascut a la ciutat de Vic el 29 de setembre de 1591, essent el penúltim dels vuit fills del matrimoni d'Enric Argemí, notari públic, i Montserrat Mitjà. A onze anys ja era orfe de pare i mare. De la seva infància resta el record de la seva gran pietat i el seu desig de lliurar-se del tot al Senyor. Quan tenia solament dotze anys se'n va anar a Barcelona, on era més fàcil trobar un convent de frares que l'acollís. Entrà en el dels trinitaris, on inicià el seu camí com a religiós, sobresortint en pietat i humilitat.

En trobar-se amb un trinitari descalç, que li va obrir un horitzó de més lliurament i santedat, entrà en aquest nou orde religiós de gran austeritat, on es va afegir al seu nom de Miquel el de tots els Sants. Va recórrer moltes ciutats per raons d'estudis i d'obediència. Cal destacar la seva estada a Baeza, on, en dues etapes diferents, va estar-se catorze anys. Aquesta ciutat fou la que rebé les primícies del seu sa-

cerdoci, amb les celebracions eucarístiques, amb tanta pietat que s'hi produïen fenòmens místics, en què fins i tot el cos participava dels arravataments de l'ànima. També eren cercades les seves enceses prèdiques.

De sant Miquel dels Sants cal assenyalar sobretot el seu amor a Jesús. Des de ben jovenet ja fou una seva característica, i mai no va cessar de créixer en ell. El fet de l'intercanvi de cors entre Jesús i Miquel no manifesta res més que el que expressava sant Pau: *Visc, però no soc jo qui visc, sinó que el Crist viu en mi* (Ga 2,20).

VERS LA JORNADA JUBILAR DIOCESANA

[13 de juliol del 2025]

És just que celebrem una jornada jubilar com a bisbat. Viure el Jubileu del 2025 implica, entre altres coses, fer un pelegrinatge a un lloc jubilar. Com ja sabeu, entre els temples jubilers de la nostra diòcesi hi ha la catedral. Per això s'ha cregut convenient, seguint el costum de reunir-nos el Dia de la Catedral, convocar la Jornada Jubilar Diocesana el diumenge dia 14 de setembre. S'ha pensat també en la importància de trobar-nos ja des del matí al Seminari Diocesà a fi de poder compartir una experiència de comunió.

El lema que es proposa per a aquesta trobada és «Pelegrins d'esperança» i, com a subtítol, «L'Església, família de famílies». És bo que molts puguem tenir una experiència reconfortadora de comunió, perquè som la gran família dels fills de Déu. Enmig d'una societat on manca identitat profunda, on es menyspreen les arrels en nom d'una llibertat que nega la veritat, dir-nos els uns als altres que tenim un Pare i que els lligams entre nosaltres són els de la fraternitat, això és una necessitat vital per a enfortir la nostra consciència de cristians i el nostre testimoniatge.

Els convocats a aquesta jornada jubilar són tots els qui formem l'Església de Vic, venint en grup o sols, des de les parròquies o els moviments, com a comunitat religiosa o com a residents en llars d'ancians. Tothom té cabuda en la jornada, tant al matí com a la tarda a la catedral per a la celebració de la missa jubilar.

Vull, però, fer un subratllat: hi sou convidats les famílies senceres –pares, fills, avis– per tal de compartir una jornada en què volem enfortir la nostra realitat de

família. Els qui teniu el goig de viure a casa vostra el camí de la fe teniu molt a comunicar-vos. L'Església és la casa de tots: joves i grans, infants i ancians. Necessitem expressar-ho en aquest any jubilar en què fórem convidats pel papa Francesc a obrir els ulls als signes d'esperança que hi ha entre nosaltres i en tot el món.

Pelegrinar és una realitat pròpia de tot jubileu, però també ho és el do de la indulgència plenària que es pot lucrar en un temple jubilar. El tema de la gran perdonança va unit a la importància de la confessió sacramental, a fi d'expressar el nostre desig de rebre el perdó dels pecats. Per aquesta raó, tenim previst que durant tot el matí hi hagi preveres a la capella del Seminari per a l'escolta de qui vulgui, tant per a qualsevol consulta com per a la recepció del sagrament de la penitència.

Per tot això, anoteu-vos, si us plau, a la vostra agenda personal i familiar la data del pròxim 14 de setembre.

MILLOR A LA FRESCA

[20 de juliol del 2025]

A l'estiu, en aquestes latituds fa calor. Cal preparar-nos, doncs, a sentir com l'escalfor va pujant i, fins i tot, a passar una o més canícules. El canvi climàtic comporta sens dubte altes temperatures, que demanen tenir cura de l'exposició al sol, de la hidratació del cos i d'una alimentació adequada. Això requereix posar especial atenció a les persones més vulnerables —els petits, els ancians i els malalts—, sense oblidar els qui treballen amb intensa calor i exposats a la irradiació solar.

En conseqüència, hem de procurar fer les activitats, si ens és possible, millor a la fresca. Tinc el record de la meua infància quan les famílies, a l'estiu, es posaven a la fresca, quan el sol es ponía i l'ambient s'anava temperant. Era una ocasió per a trobar-se els veïns i compartir unes estones de conversa. La societat més urbana i les climatitzacions artificials, així com la profusió d'instruments que aporten informació i diversions, ens han anat aïllant més i més, fomentant l'individualisme. No solament els veïns ja no es troben tant, sinó que fins i tot les mateixes famílies tenen dificultats per a establir una comunicació fluida.

Els deixebles de Crist hem d'aportar a la nostra societat la cultura del trobament. Propiciar trobades en els diferents àmbits –familiars, parroquials, veïnals– en aquest temps en què estem «millor a la fresca», fora el nostre petit gra de sorra per a ajudar-nos els uns als altres a eixir de l'individualisme que ens tanca més i més i no ens ajuda a viure l'aspecte relacional tan fonamental de tota persona humana.

Seguint en el consell propi d'aquest temps d'estiu, també seria molt bo recordar-nos la bondat de cercar aquells moments de pregària, personal i comunitària, que propicien el trobament amb el Senyor. Se'm fa present aquell episodi del llibre del Gènesi (capítol 18) en què el patriarca Abraham era a la fresca, *quan la calor del dia era més forta*, sota les alzines de Mambré, i van arribar tres homes. Ell els va acollir com a pelegrins i els donà menjar i beure. Exercir l'hospitalitat és un dels trets de la cultura oriental bíblica, la qual passà als cristians com a signe d'autenticitat. Abraham, acollint aquells tres personatges, rebé el mateix Déu. De fet, en la tradició cristiana aquesta escena dels tres homes entorn de la taula és representada en la icona de la Trinitat de Rublev. El trobament amb Déu i amb els altres és una realitat necessària en aquest temps d'estiu. Passem-lo, doncs, si és possible, millor a la fresca.

FELIÇ QUI NO DECAU DE LA SEVA ESPERANÇA! (SIR 14,2)

[27 de juliol del 2025]

Avui diumenge, l'endemà del dia de Sant Joaquim i Santa Anna, per voluntat del papa Francesc és la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran. Aquest any és el cinquè en què celebrem aquesta jornada, la qual és una oportunitat per a reflexionar sobre com la presència dels ancians pot convertir-se en un signe d'esperança en cada família i en tota la comunitat eclesial.

Fou el papa Bergoglio qui, dins el Jubileu del 2025, va proposar el lema d'enguany per a la diada: *Feliç qui no decau de la seva esperança!* (Sir 14,2). Aquestes paraules de l'Escriptura s'apliquen perfectament a les persones grans, les quals en el seu llarg pelegrinatge de fe han mantingut viva l'esperança. Realment són benaurats, perquè són portadors de la confiança en el Senyor malgrat els contratemps de la seva existència. Amb el seu testimoniatge assenyalen als més joves el camí d'una vida plena de sentit.

El sant pare Lleó XIV, en el jubileu de les famílies, els nens i els ancians, va dir referint-se a la gent gran: «Vosaltres sou models ingents de fe i inspiració per a les generacions joves.» El paper dels avis és el del testimoniatge de tota una existència que val la pena de viure amb agraïment a Déu i amb donació als altres. Tant de bo que hi hagués temps en cada família per a conviure sanament els més joves de casa i els de més edat. La saviesa que brolla del cor del qui ha viscut llargament és d'un valor incalculable. En la transmissió de la fe, sempre han tingut una gran importància els avis i les àvies. Per això faig una crida, en aquests moments de necessitat d'evangelització, perquè vosaltres, iaïos i iaïes, parleu de Jesús als vostres nets, ensenyant-los a resar amb confiança. El que sembren els avis resta sempre en el cor de l'individu.

En ocasió d'aquesta jornada, no puc deixar de tenir presents els qui esteu en les residències d'ancians d'arreu del bisbat. Tant de bo que poguéssiu tenir-hi servei religiós. Em consta que els rectors de les parròquies fixen les llars dels ancians com a lloc primordial del seu ministeri. Però també vull fer una crida a les comunitats cristianes perquè tinguin aquestes residències com a punt de visita, tant personal com familiar o per grups. És molt el que reben quan els visitem, però encara rebem més els qui els anem a veure, perquè ells són testimonis de l'esperança que no defrauda (cf. Rm 5,5).

JUBILEU DELS JOVES AMB LLEÓ XIV

[3 d'agost del 2025]

En cloure's la darrera Jornada Mundial de la Joventut el papa Francesc va convidar el jovent a celebrar el seu jubileu a Roma, en el camí vers la Jornada Mundial del 2027. Aquest jubileu s'està celebrant de l'1 al 3 d'agost amb la participació del sant pare Lleó. Un nombrós grup de joves —una vuitantena— de la nostra diòcesi de Vic està vivint aquestes jornades, esdevenint «pelegrins d'esperança», com fa el lema escollit pel papa Bergoglio per al Jubileu del 2025.

Que jovent del nostre bisbat participi en un esdeveniment de l'Església universal ens infon esperança als qui estimem la nostra Església de Vic i som conscients de les dificultats que tenim perquè l'anunci de la fe arribi a les noves generacions. Esperança, però, que no se cenneix al fet de participar en aquest esdeveniment, sinó que es fonamenta en

el treball que, des de la Delegació de Joves, parròquies i institucions, es fa acompanyant jovent en el dia a dia. Des de la talaia del ministeri episcopal, que té una mirada més àmplia de la realitat eclesial, constato com el Senyor toca el cor de joves que, des de situacions molt diverses, cerquen Déu i demanen el baptisme o un coneixement més profund i cert de la fe cristiana. No podem oblidar mai que Déu és viu i que pot tocar el cor de tota persona, desvetllant-li el desig de plenitud. La buidor d'una societat consumista i hedonista no pot sadollar la set d'amor, de veritat i de bellesa que fa niu en tot cor humà.

Francesc, papa, en la butlla de convocació del Jubileu *Spes non confundit*, demanava que hi hagués més proximitat als joves, que són «l'alegria i l'esperança de l'Església i del món». Els joves, per ells mateixos, representen l'esperança: tenen al davant un futur i una vitalitat pròpia de la seva edat. Però, com deia Francesc, «ells, lamentablement, veuen amb freqüència que els seus somnis s'esfondren. No els podem decebre; en el seu entusiasme es fonamenta l'esdevenidor». Com a comunitat cristiana, doncs, hem de ser capaços d'ajudar-los a descobrir l'esperança que mai no mor, la qual té un rostre concret, Jesús de Natzaret, el Fill de Déu fet home per salvar-nos. A més, necessiten veure, en els més grans, testimonis d'esperança: acompanyant-los, posant confiança en ells, en la recerca de la justícia i del bé comú. El testimoniatge de pau, que brolla d'un cor reconciliat amb Déu, és capaç d'obrir horitzons nous de camí a recórrer vers la plenitud del Regne de Déu.

SANT LLORENÇ, CARITAT I VERITAT

[10 d'agost del 2025]

La diada de Sant Llorenç sol ser de les més caloroses de l'estiu. Potser aquesta apreciació va unida al martiri que sofrí aquest diaca del bisbe de Roma Sixt II, ja que la tradició afirma que morí cremat en una graella. El 10 d'agost del 258, en plena persecució de l'emperador Valerià contra la fe cristiana, concretada contra els dirigents de l'Església —bisbes, preveres i diaques—, moria el diaca Llorenç, essent enterrat a la via Tiburtina de Roma. De fet, es convertí en el gran màrtir d'aquesta persecució, amb una fama que sobrepassà la del mateix papa màrtir i s'estengué per tota l'Església.

Del diaca Llorenç podem aprendre'n moltes coses. Una seria el testimoniatge d'esperança que ens aporta. Perquè els màrtirs són confessors de la fe i, al mateix temps,

testimonis d'esperança per a l'Església de tots els segles. Ells, vessant la pròpia sang, manifesten la certesa de la salvació de Déu. El seu testimoniatge de donar la vida per Crist palesa la gran confiança en l'amor de Déu més enllà de la mort. Ells confessen sense paraules que l'Amor és més fort que la mort.

Una altra cosa, no menys important, és la lliçó que l'amor i la veritat són inseparables. Com ja he dit, Llorenç era el principal diaca de Roma. En arribar la persecució van occir el bisbe de la ciutat; anant, després, més enllà, fins a arribar al diaca principal, Llorenç. L'interès dels executors de la sentència era capturar el qui tenia l'encàrrec de l'economia de l'Església. Sembla que li van demanar que lliurés els tresors de la comunitat cristiana. Però ell, seguint el manament del papa, repartí els béns eclesials als pobres. Era conegut que en aquell moment la diòcesi de Roma mantenia mil cinc-cents pobres i viudes necessitoses. En ser el moment de presentar els béns de l'Església, Llorenç va mostrar al prefecte romà tots aquells pobres. Ells eren el tresor de l'Església!

Podríem pensar que aquest Llorenç que atenia els pobres, en ser qüestionat per la seva fe en Crist, hauria pogut fer l'opció de continuar el seu servei als pobres abandonant la seva creença. Però per a ell, com per a tots els màrtirs cristians, la veritat i l'amor són inseparables. En aquesta societat líquida on costa de trobar res consistent, ens faria molt de bé recobrar l'encíclica *Caritas in veritate* de Benet XVI, sobre el desenvolupament humà integral en la caritat i en la veritat. Mai caritat sense veritat, ni veritat sense caritat.

MARIA, MODEL D'ESPERANÇA CERTA

[17 d'agost del 2025]

Al bell mig de l'agost tenim una gran festa mariana: l'Assumpció de la Mare de Déu. Fou l'any 1950 quan Pius XII proclamà com a dogma que Maria fou assumpta al cel en cos i ànima. Havien passat justament cinc anys des que la Segona Guerra Mundial s'havia acabat, amb els horrors de desfeta i mort en molts llocs del món, quan l'Església manifesta que l'esperança no solament no ha mort, sinó que a més tenim en Maria, la Mare del Senyor, un model d'esperança certa. La qui va confiar en el Senyor amb un cor ple de gràcia, essent fidel en el camí de la fe, participa, amb la plenitud de tot el seu ésser, cos i ànima, en la vida eterna i joiosa de Déu, pels mèrits del seu Fill mort i ressuscitat, esperança viva per a tota la humanitat.

En el Jubileu del 2025, en què ens acompanya el lema «Pelegrins d'esperança», farem bé de mirar Maria assumpta com a model d'esperança que no defrauda i consol del poble que camina, preguntant-nos què aporta al nostre camí la seva Assumpció. La primera resposta podria ser adonar-nos que en Déu hi ha lloc per a la persona humana; ell mateix és la casa amb moltes estances de la qual parla Jesús: *A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots* (Jn 14,4). Déu és la casa de l'home. Tothom, sense cap distinció, té la casa pairal on pot trobar l'acolliment filial i la taula familiar. Contemplar la Mare de Déu a la casa del Pare no significa pas que ella s'hagi allunyat de nosaltres, sinó que, a l'inrevés, encara és més propera als seus fills i germans. Maria, unida totalment a Déu, té un cor tan gran que tota la creació pot entrar-hi. Així ho expressa el poble fidel amb la pregària adreçada a ella amb confiança, en tot lloc i en tota situació. La certesa de la intercessió de Maria parla del convenciment del seu cor tan gran.

Si hi ha lloc en Déu per a la humanitat, també hem d'afirmar que en la persona humana hi ha lloc per a Déu. Ho veiem clarament en Maria, l'Arca de l'Aliança, que porta la presència de Déu, com es fa palès en el relat de la visitació, en què Elisabet li diu: *Feliç tu que has cregut* (Lc 1,45). En nosaltres hi ha espai per a Déu. Aquesta presència divina en el nostre cor és cabdal per a trobar la llum que ens capacita per a caminar enmig de les alegries i tristeses de la vida. La porta que va obrir el cor de Maria a la presència de Déu és la fe. També l'espai de Déu en la nostra vida té en la fe la clau que pot obrir la porta del nostre cor.

SANT BARTOMEU, UN TROBAMENT TRANSFORMADOR

[24 d'agost del 2025]

Entre els dotze que Jesús va cridar per a ser els seus apòstols, apareix Bartomeu (cf. Mt 10,3; Mc 3,18; Lc 6,14). El seu nom (en arameu, «bar Talmai») indica que és «fill de Talmai». En les narracions de l'Escriptura no tenim gaires notícies d'ell i el seu nom no apareix com a centre de cap narració. Ara bé, tradicionalment hom l'identifica amb el personatge Natanael que figura en l'evangeli de sant Joan (cf. Jn 1,44-51) del qual Jesús va dir: «*Mireu un autèntic israelita, un home que no enganya.*» Fou l'apòstol Felip el qui li dona testimoniatge del trobament amb Jesús. Natanael hi respon amb menyspreu envers el poble de Natzaret. Però escolta la invitació del seu amic Felip: «*Vine i veuràs.*» El trobament amb Jesús, amb aquelles paraules per a nosaltres enigmàtiques:

«Abans que Felip et cridés, t'he vist sota la figuera», va transformar-lo i dels seus llavis brollà una clara confessió de fe adreçada a Jesús: «*Rabí, vós sou el Fill de Déu, vós sou el Rei d'Israel.*»

D'aquest fet evangèlic podem subratllar-ne la llibertat de Déu, capaç, al mateix temps, de sorprendre'ns en les nostres expectatives, manifestant-se precisament allà on no ho esperaríem. A la nostra mentalitat massa racionalista li costa d'entendre la manera d'actuar del Senyor més enllà dels nostres esquemes. Però, si obríssim més els ulls amb mirada de fe, seríem capaços de descobrir meravel·lats com Déu actua enmig del món amb la seva providència amorosa. En aquests moments en què el nombre de no batejats, entre infants i joves, és més alt que no pas el de batejats, és significatiu el fenomen de joves que s'acosten a l'Església per esdevenir cristians. És bonic de veure com són moltes les circumstàncies de què el Senyor se serveix per a cridar-los a la font de la vida. L'actitud pastoral d'obrir els ulls i admirar-nos de les obres de Déu és molt necessària en aquest canvi d'època. Sense oblidar que tots necessitem trobar-nos personalment amb Jesús per a esdevenir deixebles i missioners seus, implicant-nos en una relació íntima i profunda amb el Senyor que ha de durar tota la nostra existència.

De sant Bartomeu en sabem ben poca cosa més. Per la tradició ens arriba que va predicar a Armènia i a l'Índia, com també la seva lluita per desemascarar la futilesa del culte als ídols. Una tradició de l'Edat Mitjana ens narra que va morir espellat de viu en viu. Per aquesta raó es patró dels qui treballen la pell.

HOMILIA DEL SANT PARE LLEÓ XIV A LA MISSA PER LA CUSTÒDIA DE LA CREACIÓ

[31 d'agost del 2025]

En un món marcat per l'escalfament global i els conflictes armats, el missatge del Papa Francesc a *Laudato si'* i *Fratelli tutti* ressona amb força. Enmig d'aquesta tempesta, es reflecteix la por de la humanitat, com la dels deixebles a l'Evangeli. Però el Jubileu proclama que hi ha esperança, encarnada en Jesús, que calma les tempestes amb poder creador i salvador. La seva autoritat no oprimeix, sinó que dona vida, i la seva presència a la història, fins i tot enmig de la crisi, ens convida a preguntar-nos amb sorpresa: «Qui és aquest, que fins i tot el vent i el mar l'obeeixen?» (Mt 8,27).

Aquesta sorpresa és el primer pas que ens allunya de la por. Jesús va viure i va anunciar el Regne de Déu en una profunda connexió amb la natura, revelant la seva harmonia amb la creació. L'evangelista Mateu vincula la tempesta amb un "estremiment" (sismes), el mateix terme usat per al terratrèmol en la mort i resurrecció de Crist, mostrant que Jesús s'eleva sobre el caos i dona sentit a la nostra història.

L'himne de Colossencs respon a la pregunta de l'Evangeli: Jesús és la imatge del Déu invisible, el primogènit de tota la creació. És el cap de l'Església, el principi, el primer a ressuscitar. La nostra missió, doncs, és la seva: custodiar la creació, portar pau i reconciliació, escoltant el clam de la terra i els pobres, que és també el clam de Déu.

La veu poderosa del Senyor, com descriu el Salm 29, impulsa l'Església a ser profètica, fins i tot davant del poder destructiu del món. L'aliança entre Creador i criatures ens mou a transformar el mal en bé, la injustícia en justícia, la cobdícia en comunió. Sant Francesc d'Assís ens va ensenyar a veure cada criatura com a germana o germà, i no més amb una mirada contemplativa podrem guarir la ruptura amb Déu, el proïsme i la terra, arran de la crisi ecològica.

El *Borgo Laudato si'*, impulsat pel Papa Francesc, es presenta com un "laboratori" d'harmonia amb la creació, un espai de guariment i compromís amb la cura de la casa comuna. Als qui treballen en aquest projecte tenen la meua oració i alè.

Finalment, l'Eucaristia sustenta aquesta missió: en això allò que s'ha creat assoleix la seva elevació més gran, ja que Déu s'uneix a la matèria per trobar-nos des de dins. Com va dir sant Agustí, les obres de Déu ho lloen perquè l'estimem, i l'estimem perquè l'alabin les seves obres. Que aquesta harmonia ens porti a transformar el món.

Borgo Laudato si' (Castel Gandolfo)

9 de juliol del 2025

Activitats pastorals del senyor bisbe

JULIOL

- 1-3. Presideix el 38è Curset d'Estiu i participa en totes les sessions, al Seminari diocesà.
5. Presideix la missa de la festivitat de Sant Miquel dels Sants a la capella del Seminari diocesà; dinar de germanor amb preveres, religiosos, diaques i seminaristes al mateix Seminari amb motiu de la celebració d'aquesta festa.
6. Confirmacions a la parròquia de Sant Joan de Vilatorrada.
7. Audiència.
8. Acte de signatura d'un conveni de col·laboració entre l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic i la Universitat de Vic - Universitat Catalunya Central, a la Sala dels Morató del Rectorat de la Universitat.
Reunió amb el consell episcopal, a les oficines de la Cúria.
- 9-11. Participa en la reunió dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Casa d'Espiritualitat de Maria Immaculada de Tartera, a Prats i Sansor (la Cerdanya).
12. Participa en la reunió de la Comissió Episcopal d'Evangelització, Catequesi i Catecumenat de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.
13. Presideix la missa de l'Aplec del Matagalls en la seva 75a edició.
14. Reunió amb col·laboradors de la Cúria.
Audiències.
15. Audiència.
Reunió amb el consell episcopal, a les oficines de la Cúria.
16. Audiències.
17. Audiència.
18. Reunió amb els formadors del Seminari Major Interdiocesà, a Barcelona.
Missa a la capella del Seminari per les vocacions.
19. Assisteix a l'ordenació episcopal i inici de ministeri del nou bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau Valero, a la catedral d'aquesta ciutat.
Predica en la novena de la Mare de Déu del Portal de Batea, a la Terra Alta, del bisbat de Tortosa.
20. Confirmacions a la parròquia de Sant Pere Apòstol d'Òdena.
21. Treballs de voluntariat, amb els seminaristes i el rector del Seminari, a la Casa Sacerdotal.
Benedicció d'un nou sagrari a

- l'església de Sant Francesc de Castellterçol; celebració de la missa i trobada amb els fidels. Reunió amb la priora i el consell de les Carmelites descalces de Vic, al seu monestir. Reunió amb l'equip de formadors del Seminari diocesà de Vic.
22. Treballs de voluntariat, amb els seminaristes i el rector del Seminari, a la Casa Sacerdotal.
23. Treballs de voluntariat, amb els seminaristes i el rector del Seminari, a la Casa Sacerdotal. Assisteix a la reunió del Patronat del Col·legi Sant Miquel dels Sants de Vic.
24. Treballs de voluntariat, amb els seminaristes i el rector del Seminari, a la Casa Sacerdotal. Presideix el dinar d'estiu de la Cúria.
25. Presideix el capítol electiu de les Adoratrius Perpètues del Santíssim Sagrament, a Vic. Audiència.
26. Presideix la celebració de l'eucaristia de les noces sacerdotals de Mn. Jean Hakolimana, a la Seu de Manresa.
- Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria de Talamanca; celebra l'eucaristia a l'ermita de Santa Magdalena. Trobada amb els fidels.

27. Visita pastoral a la parròquia de Sant Martí de Mura; celebra l'eucaristia, visita l'ajuntament i participa en un dinar fraternal.
- 27-31. Pelegrinatge a Roma amb motiu del Jubileu dels Joves.

AGOST

- 1-4. Pelegrinatge a Roma amb motiu del Jubileu dels Joves.
5. Audiència.
15. Presideix la celebració de la missa de festa major a la parròquia de l'Assumpció de Deltebre, del bisbat de Tortosa.
16. Presideix la celebració de la missa de festa major, en honor de Sant Roc, a la parròquia de Sant Miquel de Deltebre, del bisbat de Tortosa.
- 26-30. Convivències amb els seminaristes a Deltebre i al Far de Carles.
31. Presideix la missa de la celebració de la festa dels Cossos Sants dels Màrtirs a la basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa. Dinar fraternal amb els preveres de la ciutat.

Cancelleria i Secretaria General

Nomenaments

Mn. Théodore Mugabiyeyezu, arxiprest de l'arxiprestat del Lluçanès, 14 de juliol del 2025.

Mn. Théodore Mugabiyeyezu, rector de les parròquies de Santa Maria de Lluçà, Sant Pau de Pinós, Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, Santa Maria de Salselles, Sant Martí d'Albars, Sant Martí de Merlès, Santa Creu de Jutglar, Santa Eulàlia de Pardines i Santa Eulàlia de Puig-oriol, 14 de juliol del 2025.

Mn. Emmanuel Nsabanzima, vicari de les parròquies de Santa Maria d'Alpens, Sant Boi de Lluçanès, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Vicenç de Prats de Lluçanès i Santa Maria d'Olost, 14 de juliol del 2025.

Mn. Jean Baptiste Shumbusho, vicari de la parròquia de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, 14 de juliol del 2025.

Mn. Camilo Camargo Tovar, diaca al servei de les parròquies de Santa Maria, la Sagrada Família i la Soledat d'Igualada, 17 de juliol del 2025.

Mn. Mario Pallares Paez, diaca al servei de les parròquies la Divina Pastora, Nostra Senyora de Lurdes, la Mare de Déu del Carme, la Pietat, la Mare de Déu del Remei i Sant Domènec de Vic, 17 de juliol del 2025.

Mn. Mario Pallares Paez, secretari de la visita pastoral del senyor bisbe i adjunt a la secretaria personal del prelat.

Cessaments

Mn. Balbino Mujica Torales cessa d'arxiprest de l'arxiprestat del Lluçanès i de rector de les parròquies de Santa Maria de Lluçà, Sant Pau de Pinós, Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, Santa Maria de Salselles, Sant Martí d'Albars, Sant Martí de Merlès, Santa Creu de Jutglar, Santa Eulàlia de Pardines i Santa Eulàlia de Puig-oriol, 14 de juliol del 2025.

Mn. Emmanuel Nsabanzima cessa de vicari de la parròquia de Sant Joan de les Abadesses, 14 de juliol del 2025.

Crònica diocesana

COLÒNIES D'INFANTS I ADOLESCENTS «AVENTURA'T»

Les colònies «Aventura't» varen concloure amb èxit la seva onzena edició a la casa de colònies Mas l'Aliberch, a Muntanyola, del 30 de juny al 6 de juliol. Enguany hi participaren 62 infants d'entre 6 i 17 anys d'arreu del bisbat. Els acompanyaren una vintena de responsables voluntaris, entre monitors, equip de cuina i un prevere.

Com cada any, durant la setmana, els infants i joves varen tenir l'oportunitat de fer jocs, gimcanes, tallers, excursions, estona de piscina, mirar pel·lícules... També hi va haver temps per a la pregària i la missa, així com confessions i adoració. El divendres, l'agraïda visita del senyor bisbe. Totes aquestes activitats varen seguir la temàtica del pelegrinatge per diferents països i el perdó, en consonància amb l'any jubilar.

Les colònies «Aventura't» foren, com sempre, una experiència de lleure en clau cristiana per als infants i joves, els quals pogueren fer amics nous i retrobar-se amb els ja coneguts. Aquesta experiència també va permetre a tots de conèixer i estimar més Jesús, que és l'objectiu principal de l'activitat.

Donem gràcies a Déu per aquesta setmana i continuem pregant per tots els infants i joves de la diòcesi, així com pels seus catequistes i les persones encarregades de la pastoral de joves!

38È CURSET D'ESTIU

Els dies 1, 2 i 3 de juliol es va dur a terme el 38è Curset d'Estiu al Seminari diocesà. Predicava el P. José Granados García sobre l'encíclica *Dilexit nos*, la darrera encíclica del papa Francesc, «pedra clau del seu ric ministeri», en paraules del bisbe Romà. El ponent anà desgranant aquesta encíclica, que tracta de l'amor humà i diví del cor de Jesús.

Més de cinquanta assistents, que omplien l'aula Torras i Bages, van seguir amb atenció i interès les paraules del P. José Granados, que oferí una rica i articulada exposició al voltant d'aquesta encíclica. La seva ponència girava entorn d'una pregunta central: quina actualitat té avui la devoció al Cor de Crist en una cultura que sembla haver-se tornat, alhora, «sense Déu i sense cor»? Per a respondre-hi, va fer un recorregut històric i teològic molt documentat, partint de les arrels bíbliques (sobretot els textos joànics) i continuant amb l'exegesi espiritual dels Pares de l'Església i els autors medievals, especialment els comentaris al Càntic dels càntics. També abordà el paper d'aquesta devoció com a resposta al jansenisme, que presentava un Déu més justicier que misericordiós.

Una de les primeres qüestions que va plantejar fou de naturalesa teològica: es pot adorar un cor humà? La resposta, ja establerta doctrinalment en temps de Lleó XIII, és afirmativa, perquè el Cor de Jesús és el cor mateix del Fill de Déu encarnat. Així, doncs, no es tracta d'un culte sentimental, sinó d'una adoració veritable al misteri de l'amor diví fet carn.

Un aspecte molt rellevant que el P. Granados va voler subratllar és la dimensió afectiva i corporal de la devoció al Cor de Jesús. Aquesta no solament té un valor simbòlic,

sinó que ens recorda la centralitat de l'afectivitat, les passions i el cos en la vida cristiana, davant els intents antics i moderns de desencarnar la fe. Aquest punt, ja destacat per Pius XII en l'encíclica *Haurietis aquas* (1956), troba avui una nova actualitat en el context d'una antropologia cristiana integral.

Una de les seccions més profundes de les seves intervencions va ser la dedicada a l'Eucaristia com a revelació del Cor de Crist. Mostrà com els gestos institutius del Dijous Sant —partir el pa, oferir el calze, rentar els peus— són clau per a entendre com Jesús ens comunica el seu Cor a través d'un llenguatge corporal i afectiu, que alhora apunta cap a una realitat escatològica: el Cos glorificat i el banquet del Regne. Aquesta visió obre camí a una veritable «teologia del cos» centrada en l'amor de Crist.

El darrer dia, el P. Granados va dedicar uns apunts al Cor de Maria, indissociable del de Crist, i reflexionà també sobre dues pràctiques tradicionals de la devoció: la consagració i la reparació. Lluny de quedar-se en formes pietoses antigues, va suggerir com aquestes actituds poden ser reinterpretades avui com a expressions d'una vida donada i d'un amor que s'ofereix per a guarir les ferides del món, tot des del centre que és el Cor del Salvador, al qual nosaltres podem unir-nos en el seu amor redemptor i expiatori.

PELEGRINATGE DE LA DELEGACIÓ DE JOVES A ROMA AMB MOTIU DEL JUBILEU 2025

Del 27 de juliol al 4 d'agost la Delegació de Joves del bisbat va participar en el Jubileu dels Joves a Roma. Foren un total de setanta pelegrins, d'entre 16 i 35 anys, provinents de diferents parròquies de la diòcesi: Aiguafreda, Bellprat, Gurb, Igualada, les Llosses, Manlleu, Manresa, Moià, Ripoll, Sant Feliu de Codines, Vic i Vilanova del Camí. Els acompanyaven el bisbe Romà, cinc preveres i dos diaques.

En el viatge d'anada es va fer una parada a Lucca per a visitar el santuari de santa Gemma Galgani. Ja a Roma, es varen allotjar a la parròquia de Santa Paola Frassinetti de Fiumicino, que els dispensà una generosa acollença.

El dimarts dia 29 de juliol van travessar la Porta Santa per guanyar la indulgència i celebraren l'eucaristia a l'altar de la càtedra de sant Pere del Vaticà. A la tarda, visita a Santa Maria la Major, on hi ha enterrat el papa Francesc. L'endemà, pelegrinatge a Sant Joan del Laterà i a la basílica de la Santa Creu de Jerusalem.

Ja el dijous, van fer una excursió a Nettuno, a la casa del martiri i al santuari de Santa Maria Goretti. El matí del dia següent, celebració penitencial conjunta amb els pelegrins del bisbat de Solsona. A la tarda, moment per a participar en la trobada de joves espanyols a la plaça de Sant Pere, que va consistir en testimonis, pregària, música i celebració de l'eucaristia.

El cap de setmana es van unir a més d'un milió de joves a Tor Vergata, on es compartí la vetlla de pregària i adoració eucarística i la missa dominical amb el papa Lleó XIV.

Santa Seu

Missatge del papa Lleó XIV per a la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació

«Llavors de pau i esperança»

Estimats germans i germanes:

El tema d'aquesta Jornada Mundial per la Cura de la Creació, escollit pel nostre estimat papa Francesc, és «Llavors de pau i esperança». En el desè aniversari de la institució de la Jornada, que va coincidir amb la publicació de l'encíclica *Laudato si'*, ens trobem en ple Jubileu, com a «pelegrins d'esperança». I és precisament en aquest context on el tema adquireix tota la seva significació.

Molts vegades, Jesús, en la seva predicació, utilitza la imatge de la llavor per a parlar del Regne de Déu, i en la vigília de la Passió l'aplica a si mateix, comparant-se amb el gra de blat, que ha de morir per a donar fruit (cf. Jn 12,24). La llavor s'entrega completament a la terra i allà, amb la força impetuosa del seu do, brolla la vida, fins i tot en els llocs més insospitats, amb una sorprenent capacitat de generar futur. Pensem, per exemple, en les flors que creixen als vorals de les carreteres: ningú no les hi ha plantades i, no obstant això, creixen gràcies a les llavors que han arribat allà quasi per casualitat i aconsegueixen adornar la grisor de l'asfalt i fins i tot trencar la seva dura superfície.

Per tant, en Crist som llavors. No solament això, sinó «llavors de pau i esperança». Com diu el profeta Isaïes, l'Esperit de Déu és capaç de transformar el desert, àrid i ressec, en un jardí, lloc de repòs i serenor: «fins que el Senyor, des de dalt, abocarà l'esperit sobre nosaltres. Llavors l'estepa es convertirà en un jardí, i el jardí serà un gran bosc. El dret habitarà a l'estepa, en el jardí hi regnarà la justícia. El fruit de la justícia serà la pau, la calma i la seguretat en seran per sempre la collita. El meu poble viurà en un estatge de pau, en indrets segurs i de repòs tranquil» (Is 32,15-18).

Aquestes paraules profètiques, que de l'1 de setembre al 4 d'octubre acompanyaran la iniciativa ecumènica del «Temps de la Creació», afirmen amb força que, juntament amb la pregària, son necessàries la voluntat i les accions concretes que fan perceptible aquesta «carícia de Déu» sobre el món (cf. *Laudato si'*, 84). La justícia i el dret, en efecte, semblen arreglar la inhòspita naturalesa del desert. Es tracta d'un anunci d'extraordinària actualitat. En diverses parts del món és ja evident que la nostra terra s'està deteriorant. A tot arreu, la injustícia, la violació del dret internacional i dels drets dels pobles, les desigualtats i la cobdícia que se'n deriven produeixen desforestació, contaminació i pèrdua de biodiversitat. Augmenten amb intensitat i freqüència els fenòmens naturals extrems causats pel canvi climàtic induït per les activitats antròpiques (cf. Exhort. ap. *Laudate Deum*, 5), sense tenir en compte els efectes a mitjà i llarg termini de la devastació humana i ecològica provocada pels conflictes armats.

Sembla que encara no hi ha consciència que destruir la naturalesa no perjudica tot-hom de la mateixa manera: trepitjar la justícia i la pau significa afectar sobretot els més pobres, els marginats, els exclosos. En aquest context, és emblemàtic el sofriment de les comunitats indígenes.

I això no és tot: la mateixa naturalesa es converteix, a vegades, en un instrument d'intercanvi, en un bé que es negocia per a obtenir avantatges econòmics o polítics. En aquestes dinàmiques, la creació es transforma en un camp de batalla pel control dels recursos vitals, com ho demostren les zones agrícoles i els boscos que s'han tornat perillosos degut a les mines, la política de la «terra arrasada», els conflictes que es desfermen al voltant de les fonts d'aigua, la distribució desigual de les matèries primeres, que penalitza les poblacions més dèbils i soscava la seva mateixa estabilitat social.

Aquestes diverses ferides són conseqüència del pecat. Sens dubte, això no és el que Déu tenia pensat quan va confiar la Terra a l'home creat a imatge seva (cf. Gn 1,24-29). La Bíblia no promou «el domini despòtic de l'ésser humà sobre allò creat» (*Laudato si'*, 200). Al contrari, és «important llegir els textos bíblics en el seu context, amb una hermenèutica adequada, i recordar que ens conviden a “llaurar i cuidar” el jardí del món (cf. Gn 2,15). Mentre “llaurar” significa conrear o treballar, “cuidar” significa protegir, custodiar, preservar, guardar, vigilar. Això implica una relació de reciprocitat responsable entre l'ésser humà i la natura» (ibíd., 67).

La justícia ambiental –anunciada implícitament pels profetes– ja no es pot considerar un concepte abstracte o un objectiu llunyà. Representa una necessitat urgent que va més enllà de la simple protecció del medi ambient. En realitat, es tracta d'una qüestió de justícia social, econòmica i antropològica. Per als creients, a més, resulta una exigència teològica que, per als cristians, té el rostre de Jesucrist, en qui tot ha estat creat i redimit. En un món on els més fràgils són els primers en patir els efectes devastadors del canvi climàtic, la desforestació i la contaminació, la cura de la creació es converteix en una qüestió de fe i d'humanitat.

És hora de passar de les paraules als fets: «Viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa, no consisteix en quelcom opcional ni en un aspecte secundari de l'experiència cristiana» (ibíd., 217). Treballant amb dedicació i tendresa es poden fer germinar moltes llavors de justícia, contribuint així a la pau i a l'esperança. A vegades es necessiten anys perquè l'arbre doni els seus primers fruits, anys que involucren tot un ecosistema en la continuïtat, la fidelitat, la col·laboració i l'amor, sobretot si aquest amor es converteix en mirall de l'Amor oblatiu de Déu.

Entre les iniciatives de l'Església, que són com llavors escampades en aquest camp, vull recordar el projecte «*Borgo Laudato si'*», que el papa Francesc ens ha deixat com a herència a *Castel Gandolfo*, com a llavor que pot donar fruits de justícia i pau. Es tracta d'un projecte d'educació en ecologia integral que vol ser un exemple de com es pot viure, treballar i formar comunitat aplicant els principis de l'encíclica *Laudato si'*.

Prego al Totpoderós que ens enviï en abundància el seu «esperit des de dalt» (Is 32,15), perquè aquestes llavors i altres de semblants donin fruits abundants de pau i esperança.

L'encíclica *Laudato si'* ha acompanyat l'Església catòlica i moltes persones de bona voluntat durant deu anys. Que continuï inspirant-nos i que l'ecologia integral sigui cada vegada més escollida i compartida com a camí a seguir. Així es multiplicaran les llavors d'esperança, que hem de «cuidar i conrear» amb la gràcia de de la nostra gran i infrangible Esperança, Crist Ressuscitat. En nom seu, us envio la meva benedicció a tots.

Lleó PP. XIV

Conferència Episcopal Espanyola

Missatge dels bisbes de la Subcomissió Episcopal per a l'Acció Caritativa i Social – Departament d'Ecologia integral – amb motiu de la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació 2025

El lema de la Jornada mundial de pregària per la cura de la creació 2025 és «Llavors de pau i esperança», relacionat amb el tema de «Pau amb la Creació», escollit pel papa Francesc per a l'Any Jubilar i el desè aniversari de l'encíclica *Laudato si'*. Aquest tema s'inspira en Isaïes 32,14-18, on el profeta mostra la relació entre la justícia i la pau, destacant la seva dependència mútua i el seu origen en Déu.

En el context d'Isaïes, la justícia i la pau no són solament ideals de fe, sinó també principis pràctics per al benestar de la societat. La veritable pau és el resultat de la justícia i el dret, que reflecteixen l'acció de Déu més enllà dels esforços humans. La justícia no és tan sols una norma legal o moral, sinó un valor fonamental que condueix a la pau. Quan la humanitat defensa la justícia, es crea un entorn on pot florir la pau. Això es reflecteix en les experiències de tranquil·litat i confiança que resulten de la pràctica quotidiana de la justícia.

En l'Antic Testament, la pau implicava, a més de la salut individual, l'harmonia dins la comunitat com a benedicció de Déu. Aquesta pau permet el creixement lliure i sense obstacles de l'ésser humà en tots els seus aspectes. En el Nou Testament, el concepte de pau s'amplia i inclou la salut plena que el Messies dona de part de Déu. En la pau,

l'esser humà, ànima i cos, està bé i sa (Rm 8,6; 2Pe 3,14; 1Te 5,23; He 13,20s). La pau cristiana ja és present com a do, perquè és essencial en el regne de Déu (Rm 14,17; 1Co 7,15; 2Tm 2,22; Ef 4,3; Jm 3,18). Això no obstant, se'ns dona la tasca constant de buscar-la (1Pe 3,11). És una recerca de pau i benestar en tensió, al llarg de la història, juntament amb tota la creació (cf. Rm 8,16-22; Col 1,15-20).

Per això, el tema de «Pau amb la Creació», que ens va deixar Francesc, ens convida a reflexionar sobre la importància de la justícia entre els éssers humans i l'harmonia amb la natura, reconeixent que el benestar humà està intrínsecament lligat al benestar del nostre planeta, la casa comuna.

Una pau trencada: la crisi moral i ecològica

La visió de pau i harmonia contrasta amb la realitat actual. Avui dia la pau està amenaçada per l'armamentisme, els conflictes regionals i la falta de respecte a la natura. Això genera inestabilitat i inseguretat, allunyant-nos de la pau que Crist ens va donar (cf. Jn 14,27). El papa sant Joan Pau II ja assenyalava en 1990 que, degut al deteriorament ambiental, la humanitat no pot continuar utilitzant els recursos de la terra com abans¹.

Benet XVI va reafirmar que les crisis actuals, ja siguin econòmiques, alimentàries, ambientals o socials, estan relacionades i són, en essència, crisis morals². El papa Francesc, per exemple, ens va advertir que culpar l'augment de la població, en lloc del consumisme extrem d'alguns, és una manera d'evitar afrontar els problemes³. L'estil de vida hedonista i consumista de moltes societats ignora els danys que causa. Això reflecteix una crisi moral profunda: quan es perd el sentit de la dignitat humana i el valor de les criatures augmenta el desinterès pels altres i per la terra⁴.

La Sagrada Escriptura ens ensenya que, a l'origen de tot, hi ha un disseny d'amor i veritat, fonamentat en la Paraula creadora de Déu. En el Gènesi, Déu va confiar la creació a l'home i a la dona perquè la cuidessin amb saviesa i amor. Això no obstant, el pecat de

1 Cf. Sant Joan Pau II, Missatge per la celebració de la XXIII Jornada Mundial de la Pau (1 de gener de 1990), n. 1.

2 Cf. Benet XVI, Missatge per la celebració de la XLIII Jornada Mundial de la Pau (1 de gener del 2010), n. 5.

3 Cf. Francesc, *Spes non confundit*. Butlla de convocatòria del Jubileu ordinari Any 2025 (9 de maig del 2024).

4 Sant Joan Pau II (1990), o.c., n. 13.

desobediència va destruir l'harmonia original. Aquest pecat no solament afecta el cor humà, sinó també les estructures de la societat, especialment els més desfavorits⁵. Aquesta ruptura no sols va alienar l'ésser humà, sinó que també provocà una rebel·lió de la terra contra la humanitat. Com diu el profeta Osees (4, 3): «Si l'home no està en pau amb Déu, la terra tampoc no estarà en pau»⁶.

El deute ecològic: una qüestió de justícia restaurativa

Una manifestació clara d'aquesta harmonia trencada és el «deute ecològic». Aquest concepte ens obliga a reconèixer que els països més industrialitzats han estat responsables de la majoria de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, la contaminació i la pèrdua de biodiversitat. Han construït la seva prosperitat explotant els recursos naturals dels països en desenvolupament. El papa Francesc va afirmar que «hi ha un veritable “deute ecològic”, particularment entre el Nord i el Sud, relacionat amb desequilibris comercials i l'ús desproporcionat dels recursos naturals»⁷.

Aquest deute ecològic va lligat al deute financer, essent «dues cares de la mateixa moneda que hipotequen el futur»⁸. Els països amb molt deute han de sacrificar inversions en educació, salut, infraestructura i resiliència climàtica per a pagar als seus creditors. A l'Àfrica, la situació és especialment greu: la majoria de la població viu en països que gasten més a pagar deute extern que en salut o educació⁹. Aquesta és una gran injustícia: les poblacions que menys han contribuït a la crisi climàtica són les que pateixen les pitjors conseqüències i els costos més grans d'una crisi que no han causat¹⁰.

La responsabilitat d'aquesta situació és compartida. Involucra tant governs deutors com creditors que van prestar en condicions de risc, però també les institucions financeres internacionals les polítiques de les quals han perpetuat aquesta crisi. El

5 Sant Joan Pau II, Carta encíclica *Sollicitudo Rei Socialis* (30 de desembre de 1987), nn. 36-37.

6 Sant Joan Pau II (1990), o.c., n. 13

7 Francesc, Carta encíclica *Laudato Si'* (24 de maig del 2015), n. 51.

8 Francesc, *Missatge del papa pronunciat pel Secretari d'Estat en la COP29* (13 de novembre del 2024).

9 Cf. Pontifícia Acadèmia de les Ciències Socials (2025). El report del Jubileu. Un pla per abordar les crisis de deute i desenvolupament i construir una economia global sostenible centrada en les persones. Iniciativa proposada pel papa Francesc.

10 Cf. Dicasteri per la Servei del Desenvolupament Humà Integrat, *Nota temàtica. Jubileu 2025: condonació del deute ecològic* (23 de juny del 2025).

sistema financer global no solament reflecteix les desigualtats globals, sinó que les amplifica, funcionant de manera ineficient, injusta i extractiva¹¹.

El Jubileu: una crida a la condonació i a l'esperança

L'Any Jubilar ens ofereix l'oportunitat de respondre a aquesta injustícia. La tradició jubilar bíblica, amb la seva crida a la remissió dels deutes, ens convida a un nou començament. Per això, el papa Francesc ha demanat a les nacions més riques que condonin els deutes dels països que mai no podran pagar-los, no per simple magnanimitat, sinó com «una qüestió de justícia»¹². És una manera de reconèixer el crèdit ecològic que els països en desenvolupament tenen en relació amb els països industrialitzats.

L'Església demana la condonació del deute no com un acte de generositat, sinó com un acte de justícia basat en la consciència dels desequilibris econòmics i les desigualtats socials. Això requereix una reforma profunda de l'arquitectura financera internacional, amb ajudes en comptes de préstecs i al servei de les persones, especialment les més vulnerables. És hora de construir ponts d'integració, treballant per una justícia ecològica, social i ambiental entre els països rics i els empobrits.

Sembrar la pau, camí de conversió

El profeta Isaïes ens assegura que «l'obra de la justícia serà la pau» (32, 17). Perquè la justícia habiti al verger i el desert floreixi, proposem un camí de conversió integral cap a la pau. La primera llavor de la pau és posar fi a la violència i a la guerra. El món està immers en la tragèdia de la guerra, i el crit d'auxili de moltes poblacions ha d'impulsar els líders a fer desaparèixer els conflictes. És un somni que les armes callin i deixin de causar destrucció i mort. Francesc ens va urgir que «no falti el compromís de la diplomàcia per a construir espais de negociació orientats a una pau duradora»¹³. Lleó XIV, el dia de la seva elecció, va proclamar des del balcó de la basílica de Sant Pere: «Aquesta és la pau de Crist ressuscitat, una pau desarmada i desarmant, humil i perseverant, que prové de Déu [...], que ens estima a tots

¹¹ Cf. Pontifícia Acadèmia e les Ciències Socials (2025), o.c.

¹² Francesc (2024), o.c., n. 16.

¹³ Ibid, n. 8.

incondicionalment»¹⁴. No oblidem que qualsevol guerra a escala mundial causaria danys socioambientals incalculables, i que fins i tot les guerres locals fan mal a la terra, destrueixen collites i enverinen les aigües, tot amb terribles conseqüències per a les poblacions humanes, com tristament la història ens recorda.

La segona llavor de pau consisteix en *adoptar una nova solidaritat i canviar els estils de vida*. Per a construir la pau cal renovar i reforçar l'aliança entre l'ésser humà i el medi ambient, reflectint l'amor creador de Déu¹⁵. Això exigeix una «profunda renovació cultural»¹⁶ i l'adopció de nous estils de vida basats en la sobrietat i la solidaritat. L'austeritat, la templança, l'autodisciplina i l'esperit de sacrifici han de guiar la nostra vida diària. Aquesta solidaritat ha de ser tant entre generacions actuals, especialment entre països rics i països empobrits, com entre generacions futures, ja que no podem deixar-los els costos de l'ús dels béns de la terra.

La tercera llavor de pau és *restaurar la confiança i caminar junts*. El Jubileu ens ha d'ajudar a recuperar la confiança en les relacions interpersonals i internacionals. El concepte de «sinodalitat» ens recorda que som un poble en camí. Com diu el papa Lleó, «la terra descansarà, la justícia s'afirmarà, els pobres s'alegraran i la pau tornarà si deixem de moure'ns com a predadors i comencem a fer-ho com a pelegrins»¹⁷. Es tracta d'*harmonitzar els nostres passos amb els dels altres*, reconeixent la nostra interdependència.

Benvolguts germans, l'Any Jubilar és un temps per a revifar l'esperança, una esperança basada en l'amor de Déu que ha estat vessat en els nostres cors. Aquest amor ens impulsa a ser «signes tangibles d'esperança» per als nostres germans i germanes que viuen en penúria¹⁸. Com a pelegrins d'esperança, som cridats a sembrar les llavors de la pau en el terreny fèrtil de la justícia. Només així podrem ser signes creïbles d'una creació restaurada, una humanitat reconciliada i un poble que habita en pau i seguretat. Que la força de Crist, la nostra pau, revifi aquesta esperança i ompli el nostre present, mentre treballem i preguem per un futur en què la pau sigui el fruit de la justícia.

¹⁴ Lleó XIV, *Discurs en l'inici de Pontificat* (8 de maig del 2025).

¹⁵ Benet XVI (2010), o.c. n. 1.

¹⁶ Ibid., n. 5.

¹⁷ Lleó XIV, *Homília de la Vigília de Pentecosta amb moviments, associacions i noves comunitats* (7 de juny del 2025).

¹⁸ Francesc (2024), o.c., n. 10.

+ Els bisbes de la Subcomissió Episcopal per a l'Acció Caritativa i Social

Mons. Abilio Martínez Varea, bisbe electe de Ciudad Real

Mons. Jesús Fernández González, bisbe de Còrdova

Cardenal Joan Josep Omella Omella, arquebisbe de Barcelona

Mons. Vicent Ribas Prats, bisbe d'Eivissa

Mons. Javier Vilanova Pellissa, bisbe auxiliar de Barcelona

Mons. Florencio Roselló Avellanas, arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela

Mons. Vicente Martín Muñoz, bisbe auxiliar de Madrid

Agost del 2025

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió núm. 259 de la Conferència Episcopal Tarraconense

Els dies 9, 10 i 11 de juliol va tenir lloc la reunió núm. 259 de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Casa d'Espiritualitat de Maria Immaculada de Tartera, a Prats i Sansor (la Cerdanya).

En aquesta reunió hi va participar, per primera vegada, Mons. Josep-Lluís Serrano Pentinat, bisbe d'Urgell.

1. L'arquebisbe de Barcelona i cardenal, Mons. Joan Josep Omella Omella, i el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, fra Xabier Gómez Garcia, OP, van demanar que els seminaristes de les seves diòcesis es poguessin incorporar al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, institució creada l'any 1988 i on actualment es formen els seminaristes de la majoria de les diòcesis amb seu a Catalunya.

La petició fou acollida positivament i aprovada unànimement pels bisbes que actualment formen part del Seminari Major Interdiocesà, de manera que el curs vinent, 2025-2026, els seminaristes que hi pugui haver dels bisbats de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat s'incorporaran plenament a l'esmentat seminari.

D'altra banda, els bisbes van designar, per un quinquenni, Mons. Romà Casanova Casanova, bisbe de Vic, com a bisbe delegat encarregat de l'acompanyament del Seminari Major Interdiocesà.

L'equip de formadors del Seminari Major Interdiocesà per al curs 2025-2026 serà format per: Mn. Pere Oliva, rector; Mn. Jordi Domènech, vicerector de l'etapa propedèutica; Mn. Ignasi Fuster, vicerector de l'etapa discipular (filosòfica); Mn. Gabriel Casanovas, vicerector de l'etapa configurativa (teològica); Mn. Jordi Font, tutor d'estudis; Mn. Jordi Orobitg, director espiritual de l'etapa configurativa; P. Xavier Rodríguez, SJ, director espiritual de l'etapa discipular; P. Enric Puig, SJ, confessor de l'etapa configurativa i de l'etapa discipular; Mn. Josep Vives, director espiritual de l'etapa propedèutica; i el P. Jordi Latorre, SDB, confessor de l'etapa propedèutica.

Cada diòcesi continuarà comptant amb la figura d'un prevere nomenat pel propi bisbe amb el càrrec de «responsable de la formació sacerdotal» perquè participi en el Seminari Major Interdiocesà com a formador-pont entre el seminari i la diòcesi respectiva.

2. El bisbe responsable de Migracions i Interculturalitat, fra Xabier Gómez Garcia, OP, va informar que aquest servei interdiocesà ha quedat configurat amb la participació de delegats i delegades de totes les diòcesis amb seu a Catalunya. En la primera reunió es va acordar de treballar coordinadament i en xarxa en diferents àmbits, així com en la promoció de comunitats acollidores i missioneres i l'intercanvi de bones pràctiques.

3. Arran dels desafiaments d'aquesta realitat pastoral, els bisbes conviden el Poble de Déu a conèixer en profunditat i orientar les consciències segons els principis de la Doctrina Social de l'Església. Entre aquests principis hi ha el dret a migrar de forma segura, el dret a no haver de migrar i el rebuig dels discursos d'odi o les propostes de deportacions massives, com passa en alguns països, que no són conformes amb l'Evangeli, amb la postura de l'Església expressada en el magisteri dels darrers pontífexs, així com en els darrers documents i referències de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) i altres conferències episcopals d'arreu del món.

Atenent al bé comú, els bisbes van reiterar la seva postura a favor d'una regularització extraordinària de les persones migrades, segons el que disposa la iniciativa legislativa popular presentada al Congrés dels Diputats, i reafirmen el propòsit de promoure en les diòcesis catalanes la cultura de la vida, de la pau i del trobament.

4. Van participar en la reunió el Dr. Joan Torra i el Dr. Ignasi Fuster, respectivament rector i vicerector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que informaren de la situació i els reptes de les diverses facultats que l'integren; la proposta de camins de col·laboració entre els diversos Instituts Superiors de Ciències Religioses adscrits a la Facultat de Teologia; finalment, dels passos iniciats per tal que els Documents d'Església puguin ser consultables obertament a la xarxa a través de la pàgina web de l'Ateneu.

5. Mn. Joan Àguila i Mn. Alberto Para, respectivament director i fins ara ecònom del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), van informar de les activitats i projectes que s'han realitzat i es preveuen en un futur pròxim en el camp catequètic i també de l'economia del SIC.

Juntament amb el Sr. Eloi Aran, cap de l'àrea d'identitat i missió de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, van presentar el projecte d'un material destinat a l'acompanyament catequètic de preadolescents i adolescents que es fonamenta en el catecisme *Testimonis del Senyor*, el Directori per a la catequesi i, tot, seguint els temps litúrgics. Els bisbes van acollir la proposta com a molt interessant i els animaren a fer els passos necessaris per a posar-la en marxa.

6. Els bisbes acolliren la visita de la Sra. Anna Vilà, responsable del Servei d'atenció a les víctimes d'abusos (SAVA) de l'arquebisbat de Barcelona, que, amb Mons. David Abadías, van presentar la proposta d'una trobada dels diversos Serveis de les diòcesis catalanes per tal de compartir inquietuds, experiències i unificar sinèrgies. La proposta fou acollida positivament.

7. En relació amb la celebració del «Jubileu d'esperança 2025» es va informar de les pròximes trobades a Roma amb motiu del Jubileu dels Joves, del 28 de juliol al 3 d'agost; i el Jubileu dels Catequistes, del 26 al 28 de setembre. En el context d'aquesta trobada, la Sra. Isabel Campmany, delegada de Catequesi de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, serà instituïda amb el ministeri de catequista.

8. Mons. Francesc Conesa Ferrer, bisbe de Solsona i referent de la Conferència Episcopal Espanyola per a la fase d'aplicació del Sínode dels bisbes, va informar de la publicació per la Secretaria general del Sínode de les «Pistes per a la implementació del Sínode 2025-2028», assenyalant alguns elements a tenir en compte per a promoure la sinodalitat com a tarannà de l'Església en les diòcesis catalanes. Aquest tema serà motiu de reflexió en pròximes reunions.

9. Els bisbes van acordar de nomenar fra Octavi Vilà Mayo, OCist., com a bisbe president de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL) i fra Xabier Gómez Garcia, OP, com a bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sacre (SICPAS) i *Catalonia Sacra*.

Es va procedir també al nomenament de Mn. Joan Àguila com a director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), renovat en el càrrec per tres anys.

10. Finalment, es van donar informacions sobre altres camps de l'activitat pastoral conjunta:

- a) Aprovació definitiva del pressupost de la CET per a l'any 2025.
- b) Mons. Salvador Giménez, bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), va informar en relació als reptes de comunicació i la preparació de l'edició de *L'Església catòlica a les diòcesis amb seu a Catalunya. Memòria 2024*.
- c) Mons. Josep-Lluís Serrano i Mons. David Abadías informaren de la reunió amb els participants en el Congrés de Vocacions, «Per a qui soc?», organitzat per la Conferència Episcopal Espanyola els passats 7, 8 i 9 de febrer, apuntant a l'itinerari de treball per a acollir la cultura vocacional en les nostres diòcesis.
- d) Es va recollir la informació de la trobada de joves a Montserrat el pròxim dissabte 25 d'octubre, amb motiu del Mil·lenari del monestir.
- e) Des del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC), Mn. Josep Chisvert, delegat d'Ensenyament del bisbat d'Urgell, va informar sobre temes relacionats amb el món educatiu.
- f) Finalment, amb motiu del 25è aniversari de la instauració del catecumenat a les diòcesis de Catalunya, els bisbes van acordar la data de la celebració d'aquesta efemèride per al pròxim dissabte 11 d'octubre a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

El darrer dia es va incorporar a la reunió el bisbe electe de Lleida, Mons. Daniel Palau Valero, en una jornada que tingué un caire lúdic i de convivència, amb la visita a la vila de Puigcerdà i a l'ermita de Sant Martí d'Ix.

Barcelona, juliol del 2025

Ordenació episcopal i presa de possessió de Mons. Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida

El dia 19 de juliol, Mons. Daniel Palau Valero va ser ordenat bisbe i prengué possessió de la diòcesi de Lleida. Fou a la catedral de la Seu Nova d'aquesta ciutat.

La jornada s'iniciava de bon matí amb la professió de fe i el jurament de fidelitat del bisbe electe en acte privat. Poc després, va travessar a peu els carrers del centre històric fins a la catedral, acompanyat pel bisbe emèrit, Salvador Giménez. Un cop a dins, va fer pregària davant l'altar de la Mare de Déu de Montserrat i a la capella del Santíssim.

La processió litúrgica va començar a les onze en punt, i s'inicià la celebració eucarística i la litúrgia d'ordenació, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, acompanyat pel cardenal Joan Josep Omella i el bisbe sortint, Salvador Giménez.

En la seva salutació, Salvador Giménez donà la benvinguda a tots els presents en la cerimònia d'ordenació, mostrant alegria en nom de tota la diòcesi de Lleida. Va destacar que l'Eucaristia «és el centre de la celebració» i expressà un agraïment especial per la presència de les autoritats eclesiàstiques i civils, així com de representants d'altres confessions religioses.

Tot seguit va fer una breu presentació de la diòcesi al nou bisbe, recordant-ne els orígens antics, la seva història i configuració territorial actual. Va descriure Lleida com una comunitat cristiana formada per 98 parròquies, moviments, confraries i comunitats religioses, «compromesa amb l'Evangeli i la transformació social, especialment en àmbits com l'educació, l'atenció als pobres, els migrants, els malalts i els qui pateixen desigualtats».

Giménez feu un reconeixement de la trajectòria del bisbe Daniel Palau, destacant-ne «la preparació intel·lectual, la dedicació pastoral i l'amor a l'Església». Finalment, li va expressar el suport de la comunitat, desitjant que el nou pastor «continui promovent la corresponsabilitat, la sinodalitat i el servei al bé comú».

Durant l'homilia, Planellas va destacar el caràcter espiritual de la missió que comença el nou bisbe: «L'Església et confia una nova missió que és ja motiu d'una gran joia personal.» Va subratllar la importància del lema episcopal de Palau, *Accipite Spiritum Sanctum*, com a guia de tot el ministeri: «Gràcies a l'Esperit Sant podem confiar, ser fidels, estimar, perdonar i servir. Que en són de potents els dons de l'Esperit Sant!»

Va apel·lar també al sentit profund de la continuïtat apostòlica: «La successió dels apòstols continua a casa nostra. L'obra del Salvador progressa i perdura fins als nostres dies.» L'arquebisbe no va esquivar les dificultats del camí, destacant que, en les hores més fosques, «l'Esperit irromp en el cor, comunicant la seva llum i fortalesa». I va situar la figura del bisbe com un constructor de fraternitat.

L'ordenació va comptar, a part de centenars de fidels, amb una àmplia i significativa representació tant eclesiàstica com institucional. Acompanyant els tres oficiants principals —l'arquebisbe Joan Planellas, el cardenal Joan Josep Omella i el bisbe emèrit Salvador Giménez—, hi participaren el cardenal arquebisbe de Madrid, José Cobo, i el president de la Conferència Episcopal Espanyola, l'arquebisbe de Valladolid, Luis Argüello. Igualment, hi van concelebrar els bisbes titulars i emèrits de totes les diòcesis catalanes, a més dels abats de Montserrat i de Poblet, així com prelats procedents de València, Saragossa, Mallorca, Barbastre, entre altres seus espanyoles, i de Kazakhstan. A la primera fila seguien l'acte l'abadessa de Sant Benet de Montserrat, Maria del Mar Albajar, i representants d'altres Esglésies cristianes.

De l'àmbit civil, hi van assistir el president del Parlament, Josep Rull, juntament amb el paer en cap de Lleida, Fèlix Larrosa, i el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, Ramon Espadaler; i altres autoritats, com el subdelegat del Govern espanyol a Lleida, José Crespín, i el director general d'Afers Religiosos, Ramon Bassas. També hi foren presents diversos regidors de la paeria, alcaldes dels municipis vinculats pastoralment a Daniel Palau, representants d'altres confessions religioses i una àmplia representació del món cultural, social i universitari.